

.....«
Δεν φωνάζαμε, αλλά τραγουδούσαμε», ήταν η απάντηση του μαθητή.
«Τραγουδούσαμε τα αγαπημένα μας τραγούδια. Τα ίδια τραγούδια που
τραγουδούσαν οι γονείς και οι παππούδες μας. Τα τραγούδια του τόπου μας».

«Δηλαδή, μάθημα δεν κάνατε», τον διέκοψε ο καθηγητής. «Αντί να μελετήσετε με
προσοχή τα προβλεπόμενα κεφάλαια του βιβλίου σας, εσείς λέτε τραγουδάκια».

«Δεν είναι τραγουδάκια, κύριε, είναι ο λαϊκός μας πολιτισμός, είναι οι ιστορίες μας,
οι ρίζες μας, η παράδοσή μας», αντέτεινε ο μαθητής. «Χάρη στον δάσκαλό μας
μαθαίνουμε πράγματα για τον τόπο μας που δεν φανταζόμασταν ότι υπάρχουν!»,
συνέχισε εκείνος. «Και τα μαθαίνουμε με τον πιο όμορφο τρόπο. Μας διαβάζει
ιστορίες από βιβλία, προβάλλουμε σλάιντς, βάζουμε μουσική στο μαγνητόφωνο ή
δίσκους στο πικάπ». Τα παιδικά του μάγουλα είχαν κοκκινίσει από την ένταση και το
πάθος. Ήταν φανερό πως πίστευε μέχρι την τελευταία λέξη όσα έλεγε. «Μπορούμε να
τραγουδάμε χωρίς να ντρεπόμαστε, μπορούμε ακόμη και να χορεύουμε δημοτικούς
χορούς, όπως έκαναν παλιά, κύριε».

Ο καθηγητής μπορεί να μην συμεριζόταν τον ενθουσιασμό του, όμως παρατηρούσε
με ενδιαφέρον τον μικρό υπερασπιστή της τοπικής λαϊκής παράδοσης. «Άρα, να
υποθέσω πως το μάθημα αυτό το προτιμάτε από τη Γυμναστική!», τον ρώτησε με μια
ελαφριά δόση ειρωνείας.

«Ναι, το προτιμάμε από τη Γυμναστική και απ' όλα τα μαθήματα μαζί», απάντησε το
παιδί. «Το προτιμάμε, γιατί ο δάσκαλός μας δεν μας φωνάζει ποτέ, δεν μας μαλώνει
και δεν μας τιμωρεί. Δεν μας συγκρίνει με άλλους, δεν μας εξετάζει με καταλόγους,
δεν μας αιφνιδιάζει και δεν μας απειλεί. Ο δάσκαλός μας είναι φίλος μας, ένας φίλος
με γνώση κι εμπειρία, ένας φίλος που μας κάνει καλύτερους», είπε μαθητής πολύ
ευχαριστημένος από τον ίδιο του τον εαυτό και χαμογέλασε στον καθηγητή που τον
κοιτούσε σιωπηλός.

«Σε ακούω τόσο χαρούμενο! Είναι άραγε και οι υπόλοιποι συμμαθητές σου το ίδιο
ενθουσιασμένοι;», τον ρώτησε.

«Ναι, είμαστε ενθουσιασμένοι, και πώς να μην είμαστε!», απάντησε το παιδί. «Στο
μάθημα αυτό συμμετέχουμε όλοι, μαθαίνουμε υπέροχα πράγματα για τον τόπο μας,
για τους γονείς μας, τους προγόνους μας. Νιώθουμε περηφάνια για τις ρίζες μας, την
ιστορία μας και τον πολιτισμό μας. Πράγματα που άλλοτε θα μας φαίνονταν βαρετά,
ανούσια και ξεπερασμένα, τώρα τα βλέπουμε διαφορετικά. Ως κάτι πολύ δικό μας,
που αξίζει όχι μόνο να διαφυλαχθεί, αλλά και να μας εμπνεύσει. Είναι τιμή μου, κύριε
καθηγητά, να μαθαίνω για τον τόπο μου. Δεν είναι υποχρέωσή μου!», είπε ο μικρός.

Το πρόσωπό του καθηγητή είχε αλλάξει από ώρα. Το βλέμμα του είχε γλυκάνει και
το χέρι του άγγιξε τρυφερά τον ώμο του μικρού μαθητή. «Πόσο περίεργα μου
φαίνονται όλα αυτά!» του είπε.

«Δεν είναι περίεργο, κύριε», τον διέκοψε το παιδί. «Περίεργο είναι να αδιαφορούμε ή να ξεχνάμε την ιστορία μας. Να θεωρούμε γοητευτικό και καλύτερο οτιδήποτε καινούριο και ξενόφερτο που μας κάνει ίδιους με τους πολλούς, που μας αποξενώνει και μας απομακρύνει από την αυθεντικότητα και τη γνησιότητα που υπάρχουν στα δικά μας ιδιαίτερα ήθη και παραδόσεις».

Αυτή τη φορά το χαμόγελο του παιδιού συνάντησε το χαμόγελο του καθηγητή. Μεσολάβησε μια σύντομη παύση ...

«Κύριε», συνέχισε ο μικρός, «μπορείτε να μου κάνετε μια χάρη;»

«Πες μου, αγόρι μου», αποκρίθηκε εκείνος «την επόμενη φορά, όταν θα έχουμε μάθημα, θέλετε να τραγουδήσετε μαζί μας;» ...

Κρίστιαν Τσακαλάκης